

BIZALOM

Havonta kétszer megjelenő szemle,

a világ folyásáról és az ember alkotásairól.

7. szám.

XIII. évfolyam.

1942. Húsvét.

Tied.

Írta: Mándi Janka.

Tied bűnös szívem imája,
Tied a két kezem munkája,
Tied az álmom, ébredésem,
Minden csettő-bottló lépésem,
Tied Úristen egész énem!

Tied a hitem, a reményem,
Tied a legszentebb szerelmem,
Tied a mosolyom, a könnyem,
A panaszom, a békességem,
Tied Úristen minden bennem!

Tied az ünnepszentelésem,
Tied a napi csöndességem,
Tied a testem és a lelkem,
Minden amit Tetőled nyertem...
Hozsánna Néked Uram Isten!

És megtért.

Kis mezővárosban lakott s egy kis vasöntőben dolgozott Ecseri Károly élete delét taposó vasöntő segéd. Kint lakott a kis városka szélén a munkásnegyedben, hol még alacsonyak a házak s jobban fészket rakott a nyomor. Károly nős volt. Három kis gyermek apja, ki boldogságát nem a kis családban hanem a borban találta. Pedig nagyon jó munkás volt. Már tíz éve dolgozott egy helyen, egy vasöntőben. Jól keresett! S mégis nyomorgott! Mert heti fáradságos munkájának bérét mindig elitta. A felesége és a három kis gyermek pedig éhezett, a férj vagyis apjuk szen-

vedélyeért. Felesége sokszor kérte s figyelmeztette, Károly embereld meg magad mert ez így nem lehet. Éhezünk, ruhátlanok vagyunk és a labkával is el vagyunk maradva, a házigazda pedig mindig sürgeti a bért, és felmondással fenyeget bennünket. De Károly ily szemrehányó figyelmeztetéseket figyelembe sem vett. Nem tágitott! Ő csak hordta a család szájától a falatokat a kocsmába, hol jobban érezte magát, mint felesége oldalán, a kis gyermekek mellett. Egész héten a meleg olvasztókemencék mellett szenvedett, olajtól s az izzadságtól piszkosan, mert mint említettem jó munkaerő volt. Gazdája szerette! Valódi vasszorgalommal dolgozott két ember helyett is. S szombaton minden alkalommal megfedekezett apai kötelességéről s a heti megfeszített munkáról is, hogy mily keservesen is keresi a pénzt a létért, hogy kis családjával boldogan élhessen. Mikor bevégezte munkáját, a szennyből egy kicsit lemosta magát, elindult a szokott helyére a kocsmába, hol egész keresetét valósággal elszokta verni. Mert mikor hazament felesége zsebeiben még magját sem szokta találni a pénznek. Sokat ivott! S itatott másokat is! Hasonló barátokat. A füstösképű cigányokat sem vetette meg, kik a kis kocsmá vendégeit hamis cincogásukkal szórakoztatni szokták. Károly ezeknek is fizetett! Már tudták könnyű oldalát, ismerték nőtáját, melyet el-el cincogtak neki. Ilyenkor Károly boldog volt. Szórta a keservesen keresett filléreket a romák felé. Közben nagyokat húzott mély poharából s nőtázott is. A kis városka szélén egy alacsony kis házban pedig egy megviselt szenvedő arcú feleség s három kis poronty egymáshoz húzódva várt, hogy mikor hall lépteket, ajtó nyitást, mikor jön a férj, az apa. Hiába vártak! Az apa nem jött! Az álomtól már egymásra borult a kis család s ilyenkor édesanyjuk helyükre

rakta szívének szeretett virágait, egy lump életét tomboló hanyag apa szeretetét nem ismerő gyermekeit. S édesanyjuk is lepihent a szerény nyughelyére, a vásott párnák közé. Gondolkodott s imádkozott. Közben szeméből könnyek peregtek, mert vissza gondolt leánykorára, a szép, kedves napokra, mikor még szépnek álmolta s boldognak az asszonysorsot. Eszébe jutott, hogy férje neki nem ezt ígérte. Neki boldogságot és szeretetet ígért. S ime hogy csalódott. Hogy megváltozott és a gyermekeket sem veszi semmibe. Nélkülöznek, éheznek s még apai szeretetben sem részesülnek szegénykéik. Így tépelődött a boldogtalan anya, míg az álom erőt nem vett rajta s gyermekeit átölelve el nem aludt. A lump férj pedig reá sem gondolt, hogy haza is kellene menni, hogy felesége és gyermekei vannak, kik várják őt, mert éhesek és elhagyatottak. A cigány hegedűje szében sírt fülébe mint gyermekeinek csacsogó hangja, a barátok többet jelentettek neki, mint egy szenvedő asszony, a nélkülözhető feleség. Míg a pénz tartott, Károly addig tombolt és nem tágitott. Itta a megkeresztelt, olcsó szőlőnedvet, melyet ilyenkor a figyelmes de rossz szívű korcsmáros hordott neki drága pénzért. Mikor pénze elfogyott, akkor figyelmeztette: „Ecseri most már menjen haza, otthon biztos várják és már elég magának.“ Ilyenkor le szokta kísérni s útnak indítani Károlyt, a könnyelmű, pénzből kiforgatott vasöntő segédet. Támolgyó lépésekkel ide-oda dőlve bandukolt éjjeltájban haza, a kis alacsony házba a nélkülözhető kis családdhoz a részeg apa. Ilyenkor felébresztette feleségét s kis gyermekeit is a lelketlen hanyag apa, s szitkozódásokkal illette családját. Ilyenkor felesége minden esetben kérlette, figyelmeztette, hogy hagyja pihenni álmából felriadt síró kicsinyeit, kik édesanyjuk szárnya alá húzódvá dideregtek az ijedtségtől. A ház többi lakói is megbotránkoztak az éjjeli nyugalmukat zavaró lump Ecserin s több ízben figyelmeztették is a ház gazdáját, hogy jó lenne ha már túl adna Ecserin, vagyis felmondana neki. De a házigazda sajnálta feleségét és három kis gyermekét, kiknek kis arcuk mindenkor komor és hallgatag volt. Mintha már fel tudták volna fogni apjuk rendetlen, lump életét. Mikor már a szesztől agyonázott férj kitombolta magát, ruhástól fekhelyére támolgyott s nagy horkolással elcsendesült. Felesége ilyenkor szenvedett. Előtte látta csalódásának s elrontott életének okozóját, a könnyelmű meggondolatlan férjet, kinek viselkedése egy boldognak ígért, családi élet kereteit törte össze. Csak azért mert szenvedélyévé vált lump életnek adta magát ahelyett, hogy családjának szeretetet megbecsülést s nélkülözések helyett apai jobbajával kenyeret nyújtott volna.

Elcsendesülve a kis lakás, a kicsinyek újra csak álomba merültek, csak édesanyjuk virrasztott ébren, könnyes szemekkel a sötétben, száz és ezer bánattal a szívében gyermekei iránt. Míg el nem jött a reggel, a vasárnap, számára oly szomorú nap, mint a többi. Ilyenkor is korán felkelt s kis gyermekeinek vásott cipőit kipucolta, tüzet rakott s szerény kis reggelit készített mire felkelnek övéi.

Volt egy kis megkuporgatott pénze még a jobb napokból s leánykorából takargatott, eladott darabjai árából, melyektől kénytelen volt, habár fájo szívvel is megválni. Az ő ruhadarabjaiból két kislány gyermekének kisebb ruhákat varrt, mert a legnagyobb, Erzsi már nyolc éves volt és az elemi iskola második osztályába járt. Ilike, a második kislány az odahaza volt kis öccsével Károlykával. Mikor felébredtek édesanyjuk gondosan tisztába hozta őket, megreggeliztek, Erzsit pedig templomba küldte a többiekhez az iskolába, hol gyülekezni szoktak s a tanítónő vezetése mellett misét hallgatni mentek. A két otthonmaradt kis gyermek pedig eljátszozott a konyhán édesanyjuk gondos felügyelete alatt. Délfelé Ecseri is fel szokott ébredni a mély kábulatból, melyet a bor mély hatása mért reá. Ilyenkor levert s rosszhangulatú volt s egy kevés megbánást, sőt szégyent is érzett a könnyelműsége miatt. Felesége természetesen harraggal szokott reá tekinteni, sőt kerülte őt a beszédével. De Károly ilyenkor minden esetben nagy ígéretekkel tett, hogy soha többé nem fog megfélekedezni. Lemond rossz szenvedélyéről s minden másképp lesz, mint régen volt, mint ahogy ígérte hajdan, mikor még más ember volt. De ez csak ígélet volt, semmi egyéb! Mert a következő héten, sőt a többin is csak a régít folytatta, a korhely életet. Már annyira elviselhetetlenné vált vele szemben feleségének a türelme, hogy azzal fenyegette meg, hogy el fogja hagyni őt és a kisgyermekeket pedig a menhely gondozására fogja bízni. Másképp történt! Egy vasárnap, mikor ugyancsak a szombati nap züllésének mámorából felébredt apa felkelt, Erzsi már megjött a szent-miséről, mikor apja a megmaradt filléreit előhalászva zsebéből, egy üveget keresett, hogy borért küldje. A kis Erzsike mintha megérezte volna előre a veszélyt, amely már a sorstól s a kegyetlen hanyag apától számára rendelve volt. Apja kérésére nem akart menni, mire ez őt összeszidva megfenyegette, az üveget a kezébe nyomva kergette a korcsmába. Pityeregve ment a kis Erzsi, egyik kezébe a fillérekkel, másik kezében a méreg üveggel, vagyis a halál hírnökével. Még ekkor nem tudta szegény kislány, hogy utolsó útjára megy. Hogy többé nem látja szerető édesanyját, tőle el nem búcsúzó testvérkéit s a kegyetlen, szívtelen apát. Eső permetezett a kis városka felett, az idő is olyan komor volt, mint veszélyek idején szokott lenni. A kis Erzsike ment! Szívében bánattal, melyet apja erélyes szavai zúdítottak reá. Szemét törölgetve egy utca keresztezésénél át akart szaladni s ez lett szegénykének a veszte. Mert éppen akkor fordult ki egy másik utcából egy autó, mely a csúszós talajon már nem tudott hirtelen lefékezni s a kis csöppséget elütötte. De oly szerencsétlenül, hogy a gépkocsi valósággal keresztül ment a kisleányon, mire a gép megállt s a bentlevők leugráltak róla, hogy segítségére siessenek, már késő volt, mert a szerencsétlen Erzsike rögtön meghalt. A kocsi valósággal szétzúzta fejét és testét összeroncsolta. Otthagyták a kis holttestet a szerencsétlenség színhelyén, orvosért küldtek s a hatóságánál is jelentették

az esetet. Mire megérkeztek az orvos és a hatóság emberei, arra már ott volt a porig sújtott édesanya jajveszékelve gyermeke letakart holtteste mellett. Mert azonnal hírtül vitték neki a megrendítő hírt. Megjelent a korhely, szívtelen apa is, két másik gyermekét egy lakóra bízva. Ott állt ő is, élettelen gyermekének roncsa mellett magágra roskadva. Szemei előtt látta a halálhozó üveg összetört, szerte szét hulló cserepeit. A hét keserves munkájával keresett bérének maradványát a megmaradt utolsó filléreket, melyeket szenvedélyének kielégítésére szánt. Most azon fillérek is széthullva voltak a földön, gyermeke holtteste mellett. Most felébredt! Igen! Most tudatára ébredt nagy bűnének, melyet idáig folytatott, míg gyermekét a halálba nem kergette hideg apai szíve, mely most felengedett s ott látta, hogy támogatják megkínzott feleségét a jó lelkek. A hatósági személyek megejtették a szemlét. Az orvos megvizsgálta a holttestet és utasítást adott a hullaházba való elszállításra. A gépkocsivezetőnek felvették személyazonosságát és megtették ellene a feljelentést, de egyelőre szabadon bocsátották. Feleségét hazavezették lakására, míg Ecseri kikísérte kislányának tetemét a halottasházba, ahol egyelőre a boncasztalon helyezték el fehér lepedővel letakarva. Hazamenve feleségét ágybafektove találta. Már orvos is volt, aki gondos felügyeletet rendelt el s hogy állandóan legyenek mellette. Altatószert adott neki, hogy egyelőre pihenhessen. A kis ház egyik jószívű lakója vette ápolás alá a festileg-lelkileg sújtott asszonyt, kit gyermekének megrendítő szerencsétlensége beteggé tett. A bűnös apa pedig két megmaradt gyermeke felé fordult és most megkérdezte őket nem éhesek-e? S mindegyik kezébe egy-egy szelet kenyert s egy-egy kockacukrot adott. Szegénykéik ők nem tudták felfogni, hogy mi is történt. Csak azt mondogatta a másik kislány, hogy soha sem jön haza Erzsike. Erre a szóra a bűnös apának is elöjtek könnyei s valósággal zokogott. Elfordult gyermekeitől s úgy sirt. Tegnap este még mulatott s húzta neki a cigány, sirt a hegedű, oly jó kedve volt. És ime most ő sirt! De nem jókedvében, hanem bánatában. Bűnének tudatában, elvesztett gyermekéért. Délután három óra felé eszméletre tért felesége, némileg visszanyerte öntudatát, de újra sírógörcsöket kapott s csak nagy nehezen vizesborogatással tudták ismét magához téríteni. Tejjel kínálták, de nem fogadta el. Csak nézett maga elé megüvegesedett szemekkel. Férje beszélt hozzá, de nem válaszolt rá, csak könnyei hulltak s lassan lezárta szemét, újra álomba merült. Este lett! Kis Ilike ismét kérdezte apját, hol van Erzsike? Miért nem jön már haza? Hiszen oly sötét van. Az apa megvigasztalta Ilit, hogy mire sötét lesz megjön. Vacsorát adott nekik, azután lefektette a két kis gyermeket, ő pedig felesége ágya mellé ült egy székre, gondolkodott. Sír! Sokat sirt! Minden eszébe jutott. Feleségének kérő és óva intő szavai, könnyelműsége, melyet most bánt, de már későn. A mai reggel s az amikor gyermekét kergette a halálba. Most megjelent előtte élettelen kislányának össze-

roncsolt teste, egy véres autó, üvegszilánkok s a szerte-széjjel hulló fillérek. Ezek, mint egy film peregtek le gyorsan szemei előtt úgy, hogy valósággal félt a magánytól, épp, hogy fel nem kiáltott. Annyira hatása alá kerítette gyermeke hirtelen halála. Annyira elmerült, hogy csak jó időre eszmélt rá, hogy éjjel van. És pedig féltizenkettő. Felesége aludt, de ő továbbra is ott maradt ágyánál a széken, csak a lámpát csavarta egy kicsit lejjebb s őt is elnyomta az álom. A néma csend lett úrrá a kis gyászos szobán s a bent bánattól pihenő házaspáron s a tudatlan álmodozó két gyermekén. Csak egy hiányzott! Csak egynek a helye volt üres a másik kettő mellett, de ez a csend honában feküdt a boncasztalon élettelenül, a bűnös apa mártírként. Hajnaltájban kopogásra lett figyelmes Ecseri. Az ajtóhoz ment, kinyitotta és látta, hogy egyik lakónak a felesége van ott. Beengedte az asszonyt s ő kérdezte, hogy van a felesége? Ecseri elmondta, hogy este óta egyfolytában alszik s azóta fel sem ébredt. A gyermekeket is megnézte s mondotta, majd reggel bejön ismét és a gyermekeket ő felöltözteti, reggelit ad nekik s mindent rendbe tesz. Hét óra előtt ébredt fel a felesége, viaszszárga volt az arca, szemei mélyen beülve, kisírva. Tekintetét férjére vetette és halk sirás tört fel ajkán. Férje vigasztalta, becézgette, hogy nyugodjon meg, ezt a jó Isten akarta így. Ezen szavakra figyelmes lett a szenvedő és gyermekét szerető anya, csak pár szó hagyta el ajkát: „Károly ez a te bűnöd“ és ismét sírásba fult a hangja. A férjen is erőt vett a sirás. Most ketten zokogtak. Az anya a gyermekéért, az apa a jóvá nem tehető bűnéért. Felébredtek a gyermekek is. A kis Ilike mindjárt Erzsit kérdezte édesanyjától, hogy hol van. De annyira sirt a bánatos anya, hogy gyermeke kérdésére válaszolni sem tudott. Az apa békítette ismét a kis Ilit, míg Károlyka a, kis hüvelykujját szopogatta, mert úgy megszokta, hogy mindig a szájában tartotta este és reggel. Bejött a jó szomszédasszony is és felöltöztette a gyermekeket, reggelit adott nekik. Az anya is felkelt és el akart menni a halottasházba, hogy gyermekét láthassa, de nem engedték el. Ehelyett a férj ment el. Megvásárolta a koporsót s eljárt, hogy a temetést elintézzék. Elment a munkaadójához, ahol bejelentette távolmaradásának okát, melyről már gazdája tudomást szerzett és ő ajánlott fel neki pénzt előlegként. Károly elfogadta, mert szükség volt rá. Nagy szükség! A városban a két kisgyermeknek mindjárt vásárolt cipőket és harisnyát. Koszorút is megrendelte és ezt ki is fizette mindjárt. Mikor elvégzett mindent, vásárolt cukrot Károlykának és Ilinek, azután úgy indult hazafelé. De természetesen a korcsmát elkerülte. Most eszébe sem volt s nem is vágyott oda. Pedig volt nála pénz! Most a szíve vezérelte haza családjához, a porbasújtott feleséghez. Feleségével tudatta, hogy mindent elintézett és hogy a temetés másnap, kedden délután fél ötkor lesz. Ilinek és Károlykának odaadta a cukrot, mely ritkaság számba ment apjuk részéről. Harisnyát és a cipőt is megmutatta nekik, melynek nagyon örültek. Ilike kér-

dezte, Erzsinek miért nem vett apa cipőt? Ez a szó, mint törődés érte a bűnös apa szívét. Csak annyit mondott zavarában, hogy ő mást kapott.

Még a délelőtt folyamán felravatalozták Erzsike koporsóját, melynél az anya és az apa is jelen volt. Soká ott imádkoztak mindketten a koporsónál az égő gyertyák mellett s csak nagy nehezen tudta Ecseri feleségét elvezetni, gyermeke koporsója mellől. Szótlanul, néma csendben mentek haza, még a tekintetük is gyászolt mindkettőjüknek. Mire hazaértek már a szomszédasszony megebédeltette a kicsiket s őket is kínálta. Ecseriné csak kevés tejet, Ecseri pedig egy kevés ételt fogyasztott. Eltelt a délután, este megérkezett Ecseriné édesanyja, ki özvegy volt, ki egy közeli faluban lakott és akit értesítettek a szerencsétlenségről. Már későre járt az idő, mikor Ecseri a kis Károlykával lefeküdt, mert ki volt merülve. Ecseriné is lefektette később Ilit, — ő még egy kicsit beszélgetett édesanyjával, de annál többet sirdogált míg anyja csak vigasztalta, — kérte, hogy nyugodjon meg. Ezen már segíteni nem lehet. Tizenegy órakor lefeküdtek ők is pihenni, a következő gyásznapra. Reggel korán ébredtek s már nyolc órakor kint voltak a temetőben, a kis ravatal mellett. Ecseriné anyja is megnézte a halott kis unokáját s ő is ott sírt velük együtt. Megnézték a sírhelyet s innen elmentek a templomba imádkozni a kis Erzsikéért. A bűnös apa egy mellékoltárhoz térdelt s ott tett zokogva fogadalmat, hogy ezután csak a kis családjának fog élni és soha többé korcsmának a küszöbét nem fogja átlépni, mert a halálba kergetett gyermekének emléke mindig kísértene őt. Az ő rettenetes nagy bűne, mely az égbe kiált, amelyet soha jóvá tenni nem lehet az életben. A templomból hazamentek. Lassan dél lett s elérkezett három óra is. Felöltözködtek feketébes lassan elindultak Erzsikéjük végtisztességére. Négy órakor már megtelt a temető. Ott voltak a szülőkön kívül, a két kis testvér, a szomszédasszony felügyelete alatt. Ott voltak Erzsikének az osztálytársai is, a többi osztályokkal, a tanítónőkkel együtt. Károly munkaadója és szaktársai is. Ott volt a gázoló sofőr, Károlynak a volt korcsmárosa, hova a sok keresetét hordta családjára helyett. Sok csokor és koszorú volt felhalmozva a kis ravatal körül. Elérkezett az utolsó perc. Még egyszer meglekintették az összeroncsolt kis tetemet a szülők. Ecserinét kivezették nagy zokogás közt a temető udvarára, hol elhelyezték Erzsike koporsóját. Miközben a pap az „abszolva dominet“ mondta, a bűnös apa a koporsóra borult és úgy zokogott, hogy mások szemében is könnyek csillogtak a meghatottságtól. Feleségét pedig úgy támogatták, nem is volt teljesen észnél, csak némán nézett a kis fehér koporsóra, elsőszülött gyermekének utolsó földi létére. Megtörtént a temetési szertartás. Négy temetőr vállára vette a Szentmihály lovát könnyű terhével s lassan megindultak a megásott sírgödörhöz, mely befogadásra várt már egy ártatlan, apja bűnéért elvesztett gyermeket. Itt ismét elbúcsúztatták a kis osztálytársaitól. A tanítónéni búcsúztatta el a kis Erzsikét.

Ezután leeresztették a sirba s a hantok zömét zúdították a kis fehér koporsóra, melyre egy szép fehérrozsa csokor volt elhelyezve, az osztálytársaitól utolsó üdvözetül. Elhantolták és a koszorúkat, csokrokat rengetegét helyezték el reá. A szülők még soká ott zokogtak a kis, frissen hantolt sír mellett s nehéz szívvel vettek búcsút a kis Erzsikétől, kinek lelke már az égben volt, mert angyalok vitték fel oda, egy apa bűne áldozatának lelkét amely oly hamar Teremtőjének színe elé szállt vissza, egy rövid földi élet után.

A temetőből haza érve még soká zokogott a szerető édesanya, csak pihenni vágyott, egyedül lenni. Ágyba feküdt s el is aludt. A többiek pedig még soká fent voltak, de ők is csak némán ültek a kis szobában, gondolatukba mélyedve. A gyermekeket lefektették, később Ecseriné anyja is lefeküdt, csak Károly maradt fenn még soká. Azután ő is pihenni tért.

Másnap istentiszteleten vettek részt, melyet a gyermek lelkiüdvéért mondtak. Innen kimentek a temetőbe a sírhoz, azután hazamentek mert Ecseriné nagyon gyenge volt, a súlyos gyász nagyon megrendítette. Csak egyedül kívánt lenni. Ecseri másnap elment dolgozni, mint rendesen. Este mikor munkáját bevégezte azonnal haza sietett feleségéhez és gyermekeihez. Így csinált szombaton is. Keresetét most nem a korcsmába vitte, nem a barátokat itatta s nem húzatta a cigányokkal. Nem! Most hazavitte és feleségének adta boldogan. Gyermekeinek pedig cukrot vitt. Most ölébe is kíváncsiak a kis porontyok, az édességért. Így teltek a hetek, rendesen. Ecseriné anyja három hétig maradt ott náluk, mert erre nagy szükség volt. Ecseriné délutánonként kísért a temetőbe a kis sírhoz. Ezt csinálta vasárnaponként Ecseri is. Ezzel tartozott a kis halott emlékének, az ő áldozatának. Rövidesen megtartották a tárgyalást a szerencsétlenségről. De a soffit felmentette a bíróság, mert őt nem terhelte a felelősség.

A borús fellegek elvonultak a város szélén álló kis ház felett, csak a gyász maradt még a szülők szívében. Ecseri szorgalmasan dolgozott és szombatoként vitte haza fáradtságos munkájának béréit. Ilinek és Károlykának a cukrot, feleségének pedig a szeretetet az elmulasztottakért. Kifizették az elmaradt laktériumot is s mindennel ellátta eddig csupa nélkülözésnek kitett kis családját. Ha este hazament segített feleségének tevékenykedni a munkában, a gyermekekkel is sokat foglalkozott. Úgy hogy a kicsinyek valósággal rajongtak apjukért. Ez feleségének is jólesett. Kezdte ő is sajnálni az egykor korhely életet élő férjét. Mindennel elhalmozta Ecseri családját s nagy békeség uralkodott a kis lakáson. A lakók is más szemmel nézték őt, csak a barátok és a korcsmáros nem helyeselték zárkózott életét. De ő már ezzel nem törődött. Neki mindene volt felesége és két kis gyermeke. Így éltek békeségben, szép napok között a szeretettől lángoló kis családi fészekben, a jó útra tért, egykor lump életet élő férj, ki egy kis leányát áldozta fel csúnya szenvedélyének

oltárára és mely megváltoztatta nem férjnek és családapának való életmódját. Ártatlan kis gyermekének vére, ronccsátépett teteme törte fel kemény szívén a jeget, két megmaradt kis gyermek és egy példás feleség, egy szerető anya számára.

Később Ecseriné egy kis leánygyermekkel ajándékozta meg férjét. Ez a csecsemő mélyebb összekötőkapocs lett közöttük. Keresztelőt tartottak. Erzsike névre keresztelték az újszülöttet. Keresztelő után este a gyermekek lefeküdtek, csak a szülők maradtak még fenn és Ecseriné anyja, ki ismét itt volt náluk, mert szükség volt reá. Kilenc óra volt! A kálvárián harang szólt. Ecseriné anyja imádkozott, Károly felesége ágyánál ült egy széken, felesége mellett a kis csecsemő volt. Károly feleségének kezét fogta s könnyezett. Felesége pedig fülébe sugta, hogy boldog vagyok ismét, mert megtértél. Ecseri megcsókolta felesége ajkát, a kis Erzsikének pedig a homlokát. Tekintetük találkozott s gondolatuk egy kis sírhoz szállott.

(Vége.)

Világ folyása.

Az új miniszterelnök. Kállay Miklós miniszterelnök és kormánya átvette hivatalát. A törvényhozás előtt március 19-én mutatkozott be a kormány és ekkor ismertette az új miniszterelnök a képviselőház előtt kormánya programját. A magyar alkotmányos szokásoknak megfelelően, minden új kormány a törvényhozás színe előtt ismerteti céljait és törekvéseit. Kállay Miklós képviselőházi bemutatkozása előtt is mondott már több beszédet, melyek céljainak körvonalait mutatják.

Árvizek és belvizek. Bárczay János földmivelésügyi államtitkár, országos árvíz védelmi kormánybiztos állandó szemléúton jár az árvizektől és belvizektől veszélyeztetett területeken. A napokban kiadott jelentései alapján ismertetjük az árvízi helyzetet.

Árvízveszély nem fenyeget.

A Duna emelkedő vize a jeget a folyam egész magyar szakaszán megmozgatta. Csaknem egyidejűleg indult meg a zajlás a német szakaszon is. A zajlás következtében egyes helyeken jégdugók képződtek és Szászhalombattánál, valamint Ercsínél a víz kilépett medréből. A jégdugók azonban már megszűntek és a Duna mentén az árvízveszély nem fenyeget.

A Duna mellékfolyói közül az Ipoly és a Dráva jégmentes. A Marcal mentén mintegy 15 ezer hold áll víz alatt. Itt azonban nincs árvízvédelmi töltés és az elöntés évről-évre ismétlődik.

A Tisza jege nagyrészt már levonult. Az alsó szakaszon a vízállás igen magas. A mellékfolyók alacsony vízállásúak és jégmentesek.

A belvizek.

Az árvizeknél sokkal nagyobb veszélyt okoznak a belvizek. A szegedi tanyavilágra körülbelül 50 millió köbméter (egy köbméter 10 hektóliter) víz zúdult. A szegedi tanyavilágban mintegy 2000 ház összeomlására és megrongálódására kell számítani.

Igen súlyos a helyzet Csanád és Békés vármegyékben. Kunágótán 191 ház dőlt össze, 300 megrongálódott és további 600 fenyeget összedőléssel. A község határából 6000 hold föld van víz alatt. Csanádapácán 551 ház dőlt össze és számolni kell 520 ház összedőlésével. A községben összesen 1120 ház van. Nagybánhegyesen 95 ház összedőlt, de még 540 ház összedőlése várható. 4300 hold van víz alatt. Kaszaper községet körülzárta a víz. A házak egyharmad része elpusztul. 3000 hold van víz alatt. Reformátuskovácsházán 16 ház dőlt össze. Kovácsházán 500 hold, Magyarbánhegyesen 1700 holdat öntött el a belvíz, Medgyesbodzáson 10 ház dőlt össze, az 5500 holdas határból 4300 van víz alatt.

Orosházán a legsúlyosabb a helyzet. A községet teljesen elborította a belvíz. Mindössze 22 ház áll szárazon. Tótkomlós tekintélyes része víz alatt van. Hódmezővásárhely és Orosháza között az egész útvonal veszélyeztetve van.

Rögtönbiráskodás elé kerülnek a gátrombolók.

A csanádi és békési árvizet főleg az okozta, hogy a békéssámsoni határban több helyen átvágták a Száraz-ér gátjait. Így Békéssámszon megmenekült az árvízről, de víz alá került sok más község. Az árvízvédelem országos kormánybiztosa elrendelte, hogy rögtönítelő bíróság elé állítsák a gátrombolókat. A csendőrség megállapította, hogy kik voltak a békéssámsoni gátátvágók. Huszonegy embert tartóztattak le és a szegedi rögtönítelő bíróság elé állították.

Szenvedés.

Messze tőlem messze
Nagy idők távolán,
Jönnek az emlékek,
A multnak kocsiján,
Az egyik megrohan,
Vádat ül fölöttem
A másik meg elsirat,
Nincs részem örömben.

Néha a tündérek
Megszánják a lelkem,
És a földi útban
Megoszlik a terhem.
Tarka álomfátyolt
Szőnek a szememre,
Fájó, kínos éjszakákon,
Amíg elérek
Pihenő helyemre
Át az életingóványon.

Hasznos tudnivalók.

Fontos teendők a konyhakertben. A melegágyi palántanevelés. A melegágyak vetése a nagy hó és hideg miatt eltolódott. Amint az idő engedi, javítsuk ki a melegágyak kereteit, igazítsuk meg az elmozdult részeket és minél előbb vessük a magvakat. Most már vehető az összes melegágyi palánta. Az ugorka és dinnyefélék magját tojáshéj vagy papírosból készült cserép- vagy gyeptéglába vessük. Az ilyen házilag is előállítható gyeptéglákban nevelt palántáknak az az előnye, hogy kiültetésnél nem sérülnek meg a gyökerek és a fejlődésben nem veszítenek, nem kell új gyökerek nevelésével foglalkozni, hanem átmeneti visszetés nélkül folytatják növekedésüket, tehát erősebbek, gyorsabban fejlődnek. A dinnye és tökfélék ugyanis igen érzékeny gyökérzetűek, az átültetést megsínylik. Lécdarabokból, vesszőből könnyen lehet laza cserépvázat készíteni, ami csak arra szolgáljon, hogy a széteséstől biztosítsa a földet.

A melegágyak magvetéseit kísérjük naponta figyelemmel. A növekvő palántákat naponta szellőztessük, szoktassuk napfényhez, mert a sötétben nevelt palánta megnyúlik. A palántanevelés akkor sikerül igazán, amikor zömök, erős, kemény palántákat sikerül nevelni. A megnyúlt, vékony, gyenge palánta hamar megfázik, áldozatul esik a gomba kártevőknek vagy az állati kártevőknek. A palánták betegség elleni megvédése tehát az egészséges neveléssel kezdődik. A palántanevelés sikere a gondos ápolástól, a gazda figyelmétől, tehát attól függ, hogy az egyes munkákat hogyan végezték el. Más munkáknál is, de a palántanevelésnél különösen nagy gondot kell fordítani arra, hogy az egyes munkák, mint öntözés, szellőztetés, takarás, gondosan legyenek elvégezve. A palántanevelésnél az legyen jelszó, hogy inkább lassan, de jól.

A szabad földben... Az idő enyhülésével lassan rákerül a sor a szabadföldi palántanevelő ágyások elkészítésére is. A kert védett részén kijelölt ágyások szélessége 120—150 cm legyen. Ennél szélesebb ágyásokkal nehézkes a munka. Az ágyások keletnyugati irányban húzódnak, mert így kapják a legtöbb napot. Az ágyások széleit 15—20 cm-es bakháttal vegyük körül. Erre a célra az ágyások területéből és a külső területről egyformán húzzunk földet. Az ilyen bakháttal körülvett ágyásoknak az az előnye, hogy megvédi a palántákat a szelektől és könnyű gyékény vagy szalmatakaróval anélkül, hogy keretet fából vagy más anyagból kellene csinálni, könnyen letakarhatók. Igen sok esetben szükséges az ágyások takarása, ne mulasszuk el tehát a bakháttal körülvenni a palántaágyat.

A szabadföldi palántanevelésnél tüzelésről nem beszélhetünk, ezért inkább ritkább vetést alkalmazunk. A sűrű vetés vékony, gyenge palán-

tákat nevel. Helyes próbavetést csinálni papírlapra, terítőre, esetleg az apró magvakat keverni hamu vagy homokkal. A magvetés maga ugyanúgy történik, mint a melegágynál. A jól megmunkált ágyást gereblyével ismét felkapáljuk, megporhanyítjuk, a durvább göröngyöket kiszedegetjük és gyengén megnyomkodjuk deszkadarabbal, vagy kapa hátával. Kijelöljük a sorokat és valami skatulyából, vagy pléhdobozból készítünk vetésre alkalmas eszközt azáltal, hogy laposra nyomkodjuk a pléhdobozt és a csücskét aszerint lyukasztjuk ki, hogy nagyobb vagy kisebb magot kell vetnünk. Az így előkészített dobozba helyezett apró magot egyenletes rázással egyenletesen szórhatjuk az ágyásba, sokkal könnyebb a vetés, mint kézzel szórni a magot. Az apró magok vetése nagyon nehéz, a próbavetést el ne hagyjuk. Az elvetett magok takarása egyenletesen finomra rostált kerti földdel történik. A letakart magvetést finoman szóró rózsával öntözzük be. Ajánlatos lazán takarni a kikelésig.

Legyen a konyhakert is csinos. A mostani háborús idők különösen megkívánják, hogy semmi terület ne maradjon parlagon. A kert legkisebb területe is kihasználható egy-egy veteménnyel. Ahol csak egy sarok, egy gödör szemétdomb, kerítés melléke használható, oda mind lehet babot, borsót, egy pár szem mákot szórni, ami egyúttal díszíti is a kertet, de igen fontos táplálékot is ad egyúttal. Nézzünk át udvart, kertet egyaránt és csináljunk egy kis tervezetet, hogy hova mit lehetne vetni. Akár csak egy pár csemegetengerit, akár egy-egy fej káposztát, karalábét, egy-egy bimbós kelt, egy guggonuló spárgatököt, télire fehérbabot, céklát, vagy a díszítő szegélyként alkalmazható sárgarépat, petrezselymet, hogy a spenótról, mint szép zöld díszítő ágyásról ne is beszéljünk. Egy kis ízléssel határozottan szép, akár díszkertbe beillő összeállítást, csinálhatunk. Készüljünk elő arra, hogy a jövő télire el legyen a család látva a legkülönbözőbb kerti terményekkel. Már most kell a gondoskodást megkezdeni. Szedjük elő a magma-radékokat.

Csiráztassunk! Nehogy azonban hiába várjuk az elvetett magból a terményt, az idén ne vessünk anélkül, hogy a mag csirázási képességéről meg nem győződnénk előzőleg. Rendkívül fontos ez, mert hiába dolgozunk, hiába várjuk az eredményt, ha esetleg a mag az állásban elvesztette csirázási erejét. Ha nem sikerül a vetés, illetve nem kel ki a mag, akkor nemcsak a munkánk és vetőmag ára veszett el, hanem a várt termény is kiesett a háztartás ellátásából. Ez a kis fáradtság ma hozzátartozik a termeléshez, nem szabad tehát elhanyagolni.

Akár egy csészealjra, egy tányérra, pléhdobozok fedelére, vagy cserépaljra tegyünk több réteg újságpapírt. Helyes 5—6 réteg papírt tenni, amit gyengén megnedvesítünk langyos vízzel. Az így előkészített edényt tegyük meleg helyre például kályhatetejére, tűzhely fölé. Arra azonban vigyázni kell, hogy ne forró helyre tegyük, mert ott megsülne az egész próbálkozás. A megnedve-

sített ujságpapírosra tegyük a magokat, számoljuk meg mindig, hogy mennyit teszünk. Húsz darab magnál kevesebbet ne tegyünk. A magokra aztán tegyünk ismét egy-két réteg ujságpapírt. Naponta kétszer ellenőrizzük a próbát, hogy ki ne száradjon a papíros. Úgy az alsó, mint a takarásra szolgáló ujságpapír állandóan nedves legyen langyos víztől. A magokat ne áraszuk el a vízzel, hanem csak nedvesen tartsuk. A magok fajtaíttól függően előbb vagy később, általában 5—10 nap alatt csiráznak. A bab például 6—8 nap, borsó, teltszemű 6—8, velőborsó 8—10 nap, saláta, retek, cékla, paradicsom 6—8 nap.

Ha nem jó a csirázási arány, akkor többet kell az arálynak megfelelően vetni, ha meg minden mag jó, akkor csak a szokott mennyiséget.

Melyek a gyorsan elfajtázó növények. Míg a téli hónapok hideg, kemény volta miatt, be kell húzódnunk a szoba meleg asztala köré, most van ideje annak, hogy olvassgassunk, tanuljunk és tervezgessünk. Elhatározzuk magunkban egyik tervezetés alkalmával, hogy pl. melyik földre mit kellene vetnünk, raknunk, mi volna a legalkalmasabb abba, mikor az a föld már így vagy úgy van előkészítve.

Sokszor a legjobban elkészített talajba is a legnemesebb és legkiválóbb jófajta magot vetjük, vagy növényt ültetünk, mégis bizony sokszor csalatkozunk, mert az bár kikel és szépen fejlődik, mégis utóbb azt vesszük észre, hogy nem azt a szemet, növényt adta gyümölcsül, melyet mi a földre elvetettünk, vagy beleraktunk. Sokszor el sem képzeljük, vagy rá sem találunk hamarjában, hogy mi ennek az oka és miből keletkezik az. Ehhez tapasztalat és megfigyelés kell, amely nem is kerül fáradságba. Én mint ifjú gyermek jöttem rá az ily dolgokra, a növényekben való elfajtázások okaira, melyből néhányat itt példakép felemlítek és mindenki rá fog jönni, hogy tényleg igaz az.

Mondja a közmondás: „Ki a virágot szereti, rossz ember nem lehet“. Már gyermekkoromban igen szerettem a virágokat. Magam ültettem gondoltam, plántáltam azokat. Virágjaim oly szépek voltak, hogy azokon mindenki csodálkozott és örvendezett. Nem voltam rest, földjét porhanyítani, töltögetni, öntözgetni, mellékhajtásait leszedni és időben karóhoz kötözni. Krizantimjaimat télen is ápolitam és a hidegtől elrejtettem. Egyik karácsonykor két gyönyörű viaszfehér krizantim cserepes virággal kedveztem a templomunkban felállított bellehemi barlang díszítésére. Virágjai oly nagyok voltak, mint a nyári pünkösdi rózsának. Mindenki bámulta. Naponta örvendeztem és megnéztem a templomban. Egyszer azt vettem észre, hogy tőhajtásait szagatják. Természetesen ezt az öreg mamák csinálták. Egyszer csak azt vettem észre, hogy viaszfehér virágai szintelenednek. Sem fehér, sem rózsaszín nem volt. Már az asszonyok babonáságának megcsodálása általi színváltozására gondoltam. De nem az volt a baj. Rájöttem, hogy a sekrestyés tisztelendő úr az én fehér krizantimjaim mellé pirosbordó krizantimokat helyezett. Annak himpora átverődött az én fehér krizantimomra és azért lett

seszínű. Se fehér, se rózsaszín, se piros. A másik tavasszal külön raktam a tiszta fehér krizantim virágaimtól. De bizony akkor sem lett már fehér a virágja. Elfajtázott. Tehát nem szabad fehérrózsájú krizantim virágot színeshez közel ültetni, mert színe megváltozik a másik himporának ráhordása által.

Némelyik gazdaasszony csodálkozik rajta, hogy az általa elrakott úritők₂(sütőtök) teljesen be van érve és mikor megsütötte, mégsem jó. Az vizes és élvezhetetlen. Igen, ennek is megvan az oka, mert az takarmánytökkel keverve lett elrakva és annak himporát viszont ráhozta a szél és attól elfajtázott. Tehát úritököt (sütőtököt) sem szabad takarmánytökkel keverve elrakni, mert az elfajtázik. Nem szabad az ugorkát, a dinnyét sem egymáshoz közel ültetni, viszont ezekhez a tököt közel rakni. Ezeknek, mindnek távol kell egymástól lenni, mégpedig oly távolságba és úgy elhelyezve, hogy egyikről a másikra a szél a virágra himporát rá ne hordja. Így van ez a különböző kukoricáknál is.

Ezen virágaink, növényeink, konyha- és takarmány termelvényeink igen hajlandók egymás közelében az elfajtázásra, miért is ajánlatos ezeket egymástól távol rakni és ültetni, úgy lesz csak teljes szépségében, nemességében virágunk, terményünk és izléses konyhakerti gyümölcsünk.

Szoptatók kocák helyes takarmányozása. Most van a téli malacozás és így mindenfelé elég sok szoptatók koca van. A mostani malacokból lesz a jó hízó, amire bizony már most volna igen nagy szükségünk. Az évvégei hizónak való csak akkor lesz jó, ha anyjukat, a szoptatók kocákat, jól takarmányozzuk. Hogy a kocákat jól takarmányozhassuk, tudni szükséges, miszerint a kocák teje kétszer annyi fehérjét és zsírt tartalmaz, mint a tehénteje, valamint azt is, hogy bizony malacoknak elég sok teje van szükségük, mert csak így fejlődnek szépen. A malacok étvágya napról-napra nő és így mindig több és több teje van szükségük. Ezeket tudva, úgy kell beösszük a kocák takarmányozását, hogy szervezetük mindig elegendő tejet választhasson ki. Ha nem kellőleg takarmányozzuk, akkor a kocák saját zsírukát és húsukat is a tejelválasztásra fordítják, aminek oka a kocák végtelen leromlása.

Malacozás után közvetlenül 2—3 napig elegendő a kocát langyos meleg ivóson tartani, amibe kevés korpát tegyünk. Ebben az időben elég a kocát naponta háromszor megitatni a jól előkészített ivóssal. E három nap elmúltával a fiadás után 7—8 napig fokozatosan emeljük a moslékot úgy azonban, hogy abba ne csak korpa, hanem már árpadara és főtt burgonya is legyen. Elég az, ha háromszor adunk neki moslékot. Úgy számítsunk, hogy a fiadás utáni 8-ik napon a moslékba legyen fél kg búzaporpa, fél kg árpadara és 5 kg főtt burgonya. Az így összeállított takarmány általában elegendő a mangalica kocának, azonban a koca étvágyától és a malacok számától függően ejtjük vagy emeljük a moslékadagot és arra is ügyelünk, hogy a moslékban mindig legyen elegendő só és szénsavmész. A só nemcsak ízesítő, hanem az emésztést is előmozdítja. A növekvő malacoknak jelentékeny a mérszükséglete, amit csak a tejből kaphatnak s

ha szénsavasmeszet nem tennénk a moslékba, akkor a szükséges meszet a koca saját szervezetéből választaná ki, ami csontját megrongálná és ő maga erőtlenne válna. Naponta a moslékba a malacok számának megfelelően 4—7 gramm só és 5—8 gramm szénsavasmeszet adjunk. Mihelyt a malacok kezdenek szemelni, akkor a szemestakarmányra tegyük a szénsavasmeszet. Hogy jól etettünk-e, azt a malacok erőteljes fejlődése mutatja meg és az a körülmény, hogy a koca nem romlik le a szoptatás alatt.

Az angol sertéseknél a takarmányozás némileg más, mivel maga a koca rendszerint nagyobb és több a malac. Az angol szoptató koca a 8-ik naptól kezdve kapjon 6 kg főtt burgonyát, háromnegyed kg tengeri darából készült moslékot, amihez szintén adjunk valamivel több só és szénsavasmeszet, mint az előbb mondtuk. A szoptató kocák helyes takarmányozását mindig a koca étvágya és a malacok száma határozza meg, aki ezt figyelni és aszerint jár el, az helyesen takarmányoz, természetesen a fentebb említett moslékkészítés szerint. A szoptató kocák takarmányozásánál még igen fontos, hogy a takarmány feltétlenül egészséges legyen és a moslékot nagy figyelemmel készítsük el. Igen rosszul számít az, aki megfelelőnek tartja a romlott takarmány etetését is.

Tehenek ellésre való előkészítése. Az a leghelyesebb, ha a tehének kora télen ellenek, azonban — sajnos — még igen sok helyen úgy van, hogy a tehének csak tavasszal ellenek; azért foglalkozunk ezzel a kérdéssel, mivel azt szeretnénk, hogy minél kevesebb károsodás érje kedves olvasóink egy részét, már azokat, akiknek tehenei most tavasszal ellenek. Az ellés előtti takarmányozás nemcsak a borjú fejlődésére van befolyással, hanem a tehének tejelésére is. Minden gazda számotartja, mikor ellik meg a tehene. 50—60 nappal az ellés előtt a tehenet szárazra kell állítani, azaz elapasztatni. Az elapasztás magától mehet, de igen gyakran, különösen a jó tejelő teheneknél, mesterségesen bele kell avatkozni. Az elapasztásnál nem kuruzsláshoz, hanem az észszerűséghez kell fordulni. Az elapasztást azzal kell kezdeni, hogy az abrakot két-három napon át csökkentjük, vagy teljesen elvonjuk. A fejést ritkábban végezzük, esetleg csak két-három naponként. Ha így nem apasztaná el, adjunk a tehének félkiló keserűsöt egy liter langyos vízben. Ha így járunk el, a tehén rendszerint, még a jófejős is, öt-tíz nap alatt elapaszt. Az elapasztásra azért van szükség, mert a tenén csak így juthat elég pihenőhöz.

A szárazon állás a tehén szervezetének, különösen pedig tőgyének felhűléséhez, esetleg a lesóványodott tehén feljavításához vezet. Ne feledjük el, minél inkább megrövidítjük a szárazon állást, annál kevésbé ad majd tejet a tehén és annál gyengébb lesz a borjú. A csak 30 napig szárazon álló tehén tejhozama az ellés után csak mintegy 10 százalékkal javul. Az ellésig fejt tehén az ellés után alig ad valamivel több tejet, mint ellés előtt.

A szárazon álló tehének csakis jó takarmányt adjunk. Hogy a szárazon álló tehének miféle takarmányt adjunk, az elsősorban takarmánykészletünk től függ. Ha sovány, akkor abraktakarmányt is kell adjunk. Ha jó erőben van, akkor közvetlenül az ellésig a jó szalastakarmány, mint jó széna, réti vagy pillangósnövények szénája, kevés répával és páccal, elegendő. Ettől a takarmányozástól közvetlenül az ellés előtt térünk el és pedig akkor, amikor már nemcsak a tőgy, hanem a csecsbimbók is megtelnek tejjel.

Amikor a tehén már teljesen szárazon áll, azaz nem ad semmi tejet, akkor a fentebb említett takarmányhoz adunk kevés abraktakarmányt, mint: korpát és olajpogácsát. Ezeket a takarmányokat mindig kevés répával adjuk és erre keverjük egy kevés, (állatonként) 3—5 dkg takarmánymeszet és 2—3 dkg só. Az előbb említett kitögyeléskor az abraktakarmányt vonjuk el teljesen és csak az ellés után adjunk ismét abrakot. A fejőstehének takarmányozásáról majd külön közleményben foglalkozunk.

Ne kallódjon el semmi. A kisgazdaembernek sok a dolga. Nem ér rá mindenre és igen gyakran fontos munkáit is csak sietve végzi előrelátóan, hogy ne érje semmi károsodás, mert veszendőbe megy valami érték, amit nem helyezett egészen biztonságba. Így sokszor látjuk, hogy beázik a szalmakazal és sok szalma elrothad, tavasszal pedig alig van mivel almozni a gazdának. Ha cséplés után vagy a kazal tetejét megbontó szélvihar után szépen felment volna a kazalra, talán egynéhány kocsi szalmát mentett volna meg a kazal megigazításával. A polyvarakást sok helyen szétűrja a disznó, szétkaparja a tyúk, a gazda meg télen át nem győzi a szecskavágást. Mennyivel könnyebb lett volna a polyvarakást biztonságba helyezni vagy egy jó polyvást építeni! A szénakazal tetején sokszor egy méternyire is penészes a széna. Igen, mert nem raktunk elég szalmát a tetejére. A kukoricaszárt nem szereti a marha? Hogyan szeretné amikor későn vágjuk le, mikor már az eső kiáztatta, a levelét meg elhordta a szél.

Gondos alapos munkával kevesebbet fáradunk és többet takarítunk.

Szerkesztői üzenetek.

Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk olvasóinknak, reményteljes és lelket erősítő ünnepelést.

Felelős szerkesztő és kiadó:

GÖLLNER MÁRIA.

E jóltékonysági folyóirat szerkesztősége és kiadóhivatala:

FOGHÁZMISSZIÓ HELYISÉGE.

Budapest, V., Markó-utca 27. földszint 6. szám.